

Vsem mojim sestram in bratom OFS po vsem svetu ... »Vsak dan polni tolažbe in milosti Svetega Duha«

Dragi moji sestre in bratje!

Naj vam Gospod da svoj mir!

»Vedno se veselite v Gospodu. Ponovno pravim: veselite se!«

Na binkoštni praznik prisluhnimo svetemu Pavlu; veselimo se in ponovno odkrijmo, da vsak dan napolnjeni s tolažbo in milostjo Svetega Duha; to je izkušal tudi sveti Frančišek. Bog nam vedno ponuja najboljše, da bi vedno bolj ljubili svoje bližnje, da bi vedno bolje izpolnjevali svoje naloge, da bi hodili po poti svoje frančiškove poklicanosti kot sol zemlje in luč sveta.

Vabim vas, da bi odprli svoje oči, ušesa in srca in tako mogli sprejeti Božjega duha, Svetega Duha, ki nas bo napolnil, potolažil in nas vodil, vsakega posebej, v družinah in bratstvih. Sveti Duh je tisti, ki nas napolnjuje z življenjem, brez njega ne bi imeli življenja. Zaradi Njega lahko živimo svojo poklicanost, lahko živimo v svoji družini in v bratstvu. Tega se vedno v polnosti zavedajmo in živimo »v dostojanstvu in svobodi Božjih sinov, kajti v naših srcih prebiva Sveti Duh kot v svojem svetišču.«

1. »Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal v svet.«

To je geslo prihajajočega Generalnega kapitlja, zato izkoriščam priložnost, da vas povabim k razmišljanju o tem, kaj pomeni za nas biti poslan v svet.

Jasno se moramo zavedati svoje identitete. Veliko bolj pomembno je, da se jasno zavedamo tega, kdo smo, kot tega, kaj moramo storiti. Bog želi, da vidimo svojo identiteto. Če ne bomo vedeli, kdo smo, ne bomo nikoli vedeli, kaj bi morali delati, in bomo naredili veliko napak, čeravno bomo imeli dober namen.

»Človeku ni dobro samemu biti.« Naši identiteti močno pritiče zavedanje, da moramo živeti v različnih vrstah skupnosti. »Nihče ni otok.« Mi, svetni Frančiškovi, živimo v družinah, bratstvih, v delovnih skupinah, v župnijskih skupnostih: kolikšno bogastvo in zaklad, da nas je Bog povabil v izkušnjo praznovanja in razširjanja Njegove ljubezni!

Družinsko življenje

Najpomembnejša skupnost, ki predstavlja najbolj bistven del našega bivanja, je naša družina. Vsakdo je rojen v družino. Razen nekaterih redkih in žalostnih zgodb ima vsak izmed nas izkušnjo družine. Imamo izkušnjo ljubezni svojega očeta, ki je podoba ljubezni našega nebeškega Očeta. Imamo tudi izkušnjo ljubezni matere, ki je podoba ljubezni svete Device, ki je vsem nebeška Mati.

"Od krščanskih zakoncev prihaja družina, v kateri se rojevajo novi državljani človeške družbe, ki so z milostjo Svetega Duha, ki so jo sprejeli pri krstu, postali Božji otroci in tako ostajajo Božje ljudstvo skozi stoletja. Družina je, kot rečeno, domača Cerkev«.

Naše družine bi zaradi tega, ker so domače erkve, morale biti kraji molitve, kjer lahko oznanjamo vero in ljubezen, ki smo jo prejeli, in jo zato moramo deliti z našimi otroki. S svojim življenjem, z zgledom svojega duhovnega življenja, z zgledom ljubezni do moža ali žene, z zgledom dela, z zgledom pripadnosti bratstvu, ubogim in potrebnim, z deli ljubezni do bližnjega živimo kot Božji otroci in vse te dobrine delimo s svojimi otroki. S tem, da vzgajamo svoje otroke, smo Božje orodje, ki deluje tudi v njih in tako ostajamo Božje ljudstvo.

Bratsko življenje

Naša bratstva – predvsem krajevna bratstva – so kraji, kjer lahko živimo svojo poklicanost, kjer lahko najdemo izvir življenja s sprejemanjem, življenjem in dajanjem Božje ljubezni. V bratstvih se moramo odpreti drug drugemu, da bomo ustvarili resnična bratstva, kar pomeni, da bomo svoje življenje delili s svojimi sestrami in brati. Ni cilj prijetno bratstvo, ampak resnično in odkrito bratstvo. Moramo se odpreti. Ne smemo se bati razkriti drug drugemu, deliti svoje zaklade, ampak tudi sprejeti in ne skrivati svojih slabosti in pomanjkljivosti. Moramo biti tako blizu drug drugemu, da se lahko naše duše dotaknejo. Potrebno je tvegati odprtost, tvegati moramo tudi nesporazume. Iskreno in odprto bratsko življenje pomeni pripravljenost deliti vse, kar imamo. Resnično bratsko življenje vsekakor tudi pomeni, da smo odprti za bratske opomine in popravke. Spomnimo se, drage sestre in bratje, da Sveti Duh deluje po resničnih bratskih odnosih. Sprejeti moramo tveganje, da ranimo drug drugega, da tudi nosimo rane, ampak te rane nam pomagajo priti do sprave. Ni pravega bratstva brez sprave. Kot spokorni bratje in sestre moramo sobivati v svoji krhkosti, s svojimi ranami in biti vedno pripravljeni, da prosimo za odpuščanje in ga tudi dajemo. Ni binkošti in ne prenove v bratstvih, če se zapremo drug pred drugim in omejimo naše odnose na nekako druženje ob čaju.

Vse to, kar pišem, seveda ni namenjeno našemu ugodju, da bi se lepo počutili. Pomembno je to, kar prinašamo v svet, pa če se tega zavedamo ali ne. V svet prinašamo to, kar sprejemamo in občutimo v bratstvu. Odgovorni smo za to, kako bo Sveti Duh

lahko napolnil naša bratstva z življenjem, življenjem, ki ga bomo prinašali v svet in ga naredili vidnega svojim sosedom. Naredimo prostor Svetemu Duhu, dragi bratje in sestre, da bo pretresel, premaknil naša bratstva, obnovil bratsko življenje! Bog ne želi, da bi udobno sedeli, želi, da bi živeli pravo življenje, ki prinaša sadove.

V cerkveni skupnosti

Apostol nas svari: " Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas ." Razumemo, in tako je, da je vsako telo tempelj Svetega Duha. Vendar je dobro razmišljati o tem, da smo, kot Kristusovo telo, ko mislimo na Cerkev, tudi mi tempelj Svetega Duha. Tudi naše skupnosti so tempelj Svetega Duha. Pavlov trinitarični duh nas more pripeljati k novemu pristopu do naše vloge v Cerkvi. Svetemu Duhu moramo dovoliti, da se naseli med nami, v naši cerkveni skupnosti.

Biti moramo taki kamni Cerkve, ki so pripravljeni sprejeti Kristusa kota temeljni kamen in biti prostor za Svetega Duha. Prednostna dolžnost nas, Frančiškovih, je, da prinašamo svojo duhovnost v župnijsko skupnost in v druge cerkvene skupine, da bodo polne veselja, ponižne pripravljenosti za medsebojno služenje, ustvarjalne ljubezni, zadržanja, ki si s svojimi aktivnostmi spoštljivo prizadeva skrbeti za stvarstvo in da usmerja župnijsko življenje v pomoč najbolj ubogim in potrebnim tako med svojimi kot tudi oddaljenimi člani skupnosti.

Kot tempelj Svetega Duha moramo napolnjevati Cerkev s tistim, kar lahko damo: bratsko ljubezen, medsebojno spoštovanje, pozornost do vsakogar, dobro novico, da smo vsi Božji otroci po zakramentu svetega krsta in da nas je Bog naredil za svoj narod.

V družbi

Vsak Frančiškov brat ali sestra je državljane neke države. Živi v mestu ali na vasi. Dela (ali je delal) v dobro skupnosti. Nismo puščavniki, po Božji volji smo vključeni v širšo skupnost sodržavljanov. Po svoji poklicanosti smo si dolžni prizadevati, da bi v družbi delovali po svojih najboljših močeh, v duhu služenja, da bi storili vse, kar moremo, da bi gradili »bolj bratski in evangelijski svet, da bi se dopolnilo božje kraljestvo.«

Prizadevati si moramo za dobro vseh, predvsem v služenju najmanjšim, najbolj ubogim, obrobim, tistim, ki nimajo sredstev, da bi živeli človeku dostojno, ne glede na to, ali živijo v pomanjkanju materialnih ali duhovnih dobrin. Skrbeti moramo za stvarstvo, kajti od začetka časov biva Božji duh v njem. Vsak izmed nas mora storiti vse, da bo v skladu z možnostmi ustvarjal duhovno in materialno okolje, ki bo skladno s prvotnim Božjim načrtom. Iskati moramo najboljše rešitve problemov in nalog, s katerimi se soočamo v svojem vsakdanjem življenju.

Del naše poklicanosti je prinašati Svetega Duha tja, kjer so državljanske svoboščine ali verska svoboda napačno razumljene in se uporabljajo na napačen način. Svetega Duha

moramo prinašati tudi tja, kjer kultura ni posledica in sad talentov, kjer se znanje ali lepota na uporabljata v dobro ljudi, stvarstva ali zaščite življenja, temveč se, nasprotno, imenujejo kultura tista dejanja, ki uničujejo človeško dostojanstvo, zavajajo nevedne, neizobražene, nepismene, ki izkoriščajo naravne in človeške vire in povečujejo trenutne užitke, umetno veselje in vodijo navzdol, namesto da bi iskala pot navzgor k Bogu.

2. Kako upravljati red

Novembra bomo v Rimu zaključili s temo, ki smo jo odprli in dali v široko presojo leta 2014, na Generalnem volilnem kapitlju v Assisiju: »Kako upravljati red, kakršen je OFS?«

Kaj je red, kdo je red? Mi smo red, mi vsi, bratje in sestre po vsem svetu, ki želimo živeti evangelij po zgledu svetega Frančiška. Frančiškov svetni red ni samo predsedstvo, ne samo mednarodni svet, ne samo mednarodno bratstvo, ampak »organska zveza vseh katoliških bratstev, ki so razširjena po vsem svetu« (Vodilo,2). Naša skupna naloga je, da se naučimo poživljati in voditi to veliko skupnost bratstev, ki ni samo duhovna, ampak ima konkretne značilnosti organizacije. Vodenje reda torej ne zadeva samo mednarodni svet ali Predsedstvo CIOFS. Vodenje mora biti skupna naloga na vseh nivojih.

Od Boga in drug od drugega se moramo naučiti ravnati, ne samo z »nebeškimi« stvarmi, kot so molitveno življenje, zakramentalno življenje, pobožnosti, ampak tudi z »zemeljskimi«, kot so na primer organizacija srečanj, ponudba dobre vzgoje, izboljšanje komunikacije. Nobena teh strani ne more živeti brez druge. Imamo različne izkušnje, sposobnosti, prakse. Čas je, da si jih podelimo, da učimo drug drugega in da se kaj naučimo drug od drugega. Ne pozabimo, da je vsak izmed nas orodje v Božjih rokah za druge. Zato vas prosim, da pozorno preberete delovno gradivo, da ga predebatirate v različnih svetih in bratstvih, da bodo tisti, ki bodo prisotni na Generalnem kapitlju, lahko vse obogatili s skupnim izkustvom in bodo lahko pomagali vsemu redu najti Božji načrt za naslednja tri leta.

Sveti Frančišek je dejal, da je generalni minister OFS Sveti Duh. Tega se moramo vedno zavedati, posebej zdaj, ko smo pred XV. Generalnim kapitljem OFS. Srečali se bomo zato, da bi okrepili našo identiteto, praznovali raznolikost in gradili edinstvo v mednarodnem bratstvu OFS. Naša dolžnost bo, da bomo na tej temi delali novembra v Rimu, pa tudi, ko se vrnemo v svoja krajevna bratstva. Vse, kar moramo storiti, ne bo končano s koncem Generalnega kapitlja, niti najmanj, ampak se bo takrat šele začelo. Ko se bomo vrnili v svoja bratstva, bomo morali deliti Božji dar in sad našega dela, da bodo VSA bratstva na vseh nivojih in vsak posamezen brat ali sestra bolj

napolnjen s Svetim Duhom in bo lahko živel bolj pristno frančiškovo življenje in da bodo VSI sveti na vseh nivojih lahko bolje izvrševali službo služenja in vodenja. Ta cilj ni sam sebi namen, ampak služi temu, da bi bolje živeli svojo poklicanost in prinašali svetu vstalega Gospoda.

Naslednje leto bomo praznovali 40. obletnico obnovljenega Vodila OFS. Pavel VI. nam je dal to Vodilo 24. junija 1978. Spomnimo se: to je dar. Zastonjski Božji dar, zastonjski dar Cerkve. To moramo ceniti in ga jemati kot zaklad. To pa ne pomeni, da ga bomo zaklenili na varno mesto. Ne, nasprotno! Storiti moramo vse, da bo živel. Ponavljam besede svetega Janeza Pavla II: »Proučujte, ljubite in živite vaše Vodilo, ker so njegove vrednote evangeljske«. Vodilo mora biti del naše vzgoje, pogosto ga moramo brati in študirati ta temeljni dokument našega življenja. Mora biti del našega življenja in naša vsakdanja hrana.

3. »... Vsak dan polni tolažbe in milosti Svetega Duha«

Kaj pomeni biti napolnjen s tolažbo in milostjo Svetega Duha? Se res zavedamo, kako zelo manj bi lahko živeli brez Njega? Potrebujemo Ga, da se ne bi bali, ko pride vihar in je naša barka v nevarnosti in takrat lahko pokličemo Gospoda, namesto da bi bili prestrašeni. Ampak potrebujemo tudi Svetega Duha, da si bomo upali stopiti iz barke, zapustiti gotovost, stopiti iz varnega in znanega okolja in narediti nekaj, česar si prej niti predstavljali nismo, hoditi po vodi. Čudeži se dogajajo zunaj, ne pa, če sedimo v čolnu.

Moji dragi sestre in bratje, napolnjeni moramo biti s Svetim Duhom. S tistim Duhom, ki ga je Jezus dal učencem, ko so bili zbrani. S tistim Duhom, ki je napolnil učence, ko so bili skupaj z mnogimi in so oznanjali veselo novico. S tistim Duhom, ki je iz skupine slabotnih in neizobraženih oseb naredil Cerkev. S tistim Duhom, ki podobno naredi iz nas to, čemur lahko rečemo »bratstvo« in red. Odprimo se Svetemu Duhu, da nas bo lahko napolnil in naredil iz nas resnično bratstvo! Dovolimo mu, da bo napolnil naše srečanje, ko bomo praznovali Generalni kapitelj!

Pismo želim zaključiti z osebno noto. Verjemite mi, da zelo močno čutim, kako zelo potrebujem Svetega Duha, da me napolni s svojo modrostjo in z Božjo ljubeznijo, da bom lahko izpolnil svoje dolžnosti. Potrebujem Svetega Duha, da me bo vodil in me napolnil s poživljajočo močjo. Potrebujem Svetega Duha, resničnega Generalnega ministra, da me okrepi v težkih trenutkih in me obdrži pozornega, ko bom pozabil, da je potrebno biti skrben in preudaren.

Končno in predvsem, potrebujem vašo molitev, moji sestre in bratje. Prosim vas, molite zame. Prosim vas tudi, molite za ves OFS, da bo lahko Sveti Duh obnavljal naše življenje, naše služenje.

Pridi, pridi, Sveti Duh! Napolniju nas, dan za dnem, s svojo tolažbo in milostjo!

Vaš minister in brat

Tibor Kauser